

Orologiul de gheață

Ștefan Augustin Doinaș

La cumpana nopții, eu sui într-un turn.
Paingi, cucuvai înțelepte
se-ntrec să-mi oprească urcușul nocturn
de stajă pe strântește trepte.

Dar nu e nici buhă cu strigatul ei,
nici iască cu ochiul sinistru,
nici aprige pliscuri ce scuișă ulei,
nici aripi suflând ca un sistru,
nici spadă jucându-mi pe creștet pieziș,
nici limba-ntre granițe oarbe
să stea împotriva acestui suiș
ce-ntr-una, hipnotic, mă soarbe.

Treptat izbăvit de pământul greoi,
desprins de lumești simulacre,
mă-atrage un cer limpezit ca un sloi
cântând din vapoile sacre.

Cu ce fel de grai să rostesc pe deplin
și cui - amuțitul elogiul?
În turn, înghețat, albăstriu, cristalin,
mă-așteaptă un divin orgoliu.

Mărire acestei adânci arătări!
În locul rotirii de zodii,
cu inimi aici și la mari depărtări
stau orele fixe, ca rodii.

Uitate sunt, deci, izgonite de timp
aversa de stele-n înalturi,
și nașterea florii superbe din ghimp,
și goana dorinței în salturi.

De-acolo de sus, de pe înaltul prag
privesc fascinat înafără.
Ce sferă perfectă! Pământul cel mic
cu multele sale învelișuri
e una: nimic nu se naște, nimic
nu moare în lut și-n frunzișuri.

Vai mie, credeam că fărîma e-n mers!
Iertare, ah! somnuri eterne,

minuni împietrite cu licarul șters
de-o iarna ce nu se mai cerne.

Ca roiuri de ornice prinse-n îngheț
ce-mi mângâie ochii și părul,
descopăr în lucruri tiparul măreț,
modelul dintâi, Adevărul.

Nicicând n-am crezut că-o să poată-ncăpea
pădurea-ntr-o singură ghindă,
noianul de stele-ntr-o singură stea,
oceanu-ntr-un ciob de oglindă.

Aceasta e fata trăind dedesubt
a lumii, obrazul de taină:
integru, statornic, în veci necorupt,
mereu despuiat de-orice haină.

O, veșnic aş vrea să întârzii aici,
pe treapta supremă la care
ființa nu scade ca umbrele, nici
prezența nu trece-n mișcare.

Mereu să mă-mbete, cuprins la mijloc,
șederea a toate-ntru sine.
Dar vai! răsuflarea mea, ca un foc,
topește zăpada sub mine.

O limbă pornește să miște, și bat
cleios adormitele ore,
și prind să răsară-ntr-un spațiu curbat
de spaime străvechi aurore;
privești limpede se-mpăienjenesc,
departe o lună apune,
cad codrii cu-un țipăt prelung, omenesc
și marea începe să sune.

O, nu-mi este dat ca în marele ger
să dăinui! Vai, nu mi se cade
aici, unde toate - salvate - sunt cer,
aici, în opritele cascade,
să-ntârzii prea mult: nu sunt vrednic să port
în ochi fericita vedere
a viului care-mi apare ca mort,
a tot ce durează-n cădere...

De-aceea mă-ntorc întristat și cobor.
Paingi, cucuvai înțelepte

mă cheamă-ndărăt, mă ajută să zbor
în jos, pe spirale, pe trepte.

Dar eu încă sovai: mă tem să mă scald
în ore ce iarăși mă-nhața.
Eu plâng, și mă zbucium în trupul meu cald.
În turn, orologiul îngheață.